

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobců: **a) A. D.**, a **b) nezl. A. D.**, oba státní příslušnost Ukrajina, zastoupených **Mgr. Beatou Kaczynskou**, advokátkou se sídlem Nádražní 38/8, Český Těšín, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16.2.2016 č.j. OAM-50/ZA-ZA11-ZA15-2016, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. **Odměna** advokátky Mgr. Beaty Kaczynské se určuje **částkou 6.800,- Kč**, která ji bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16.2.2016 č.j. OAM-50/ZA-ZA11-ZA15-2016 žalované Ministerstvo vnitra ČR zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobcům podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb. zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neboť žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. b) téhož zákona. Tímtož rozhodnutím žalovaný určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti žalobců podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je Polská republika.

Žalobkyně a) podala proti uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, ve které především namítala, že v důsledku realizace přemístění do Polské republiky jim hrozí závažná újma vyplývající z nedostatků v azylovém řízení v Polsku, v důsledku čehož jim hrozí vyhoštění z Polska do státu původu, tj. na Ukrajinu. Poukázala na článek Migration Review č. 1/2016 a zprávu zveřejněnou na internetových stránkách Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Podle žalobkyně a) oba tyto zdroje informací popisují problematický přístup Polské republiky k žádostem o mezinárodní ochranu žadatelů z Ukrajiny, který se vyznačuje absencí individuálního posouzení možnosti vnitřního přesídlení žadatele v rámci Ukrajiny. Následné navrácení žalobců na Ukrajinu je vystavuje riziku porušení jejich práva vyplývajícího z čl. 3. Úmluvy o ochraně základních práv a svobod, podle něhož nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. V doplnění žaloby ze dne 15.4.2016 podané právní zástupkyní žalobců bylo opětovně uvedeno, že v případě žalobců jsou dány vylučující důvody pro určení Polské republiky, jakožto státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu se zřetelem k čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, neboť v této zemi dochází k systematickým nedostatkům pokud jde o azylová řízení a podmínky přijetí žadatelů, které sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Poukázal na to, že v době podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně byla držitelkou Schengenského víza č. X vydaného Polskou republikou dne 20.11.2015 ve Vinnica s platností ode dne 25.11.2015 do 11.2.2016 s počtem 20 dní pobytu s vícenásobným vstupem. Její nezletilý syn byl držitelem Schengenského víza č. X vydaného Polskou republikou dne 20.11.2015 ve Vinnica s platností ode dne 25.11.2015 do 11.2.2016 s počtem 20 dní pobytu a vícenásobným vstupem. Polská republika je pravoplatným členem Evropské unie dodržující lidská práva a schopná zajistit dodržování mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách. Je považována nejen Českou republikou, ale i ostatními státy Evropské unie za bezpečnou zemi a v případě výskytu problému má žalobkyně možnost se obrátit o pomoc na tamní orgány a instituce, např. UNHCR a další. V případě neúspěchu v azylovém řízení má možnost využití příslušných opravných prostředků obdobně jako v ČR.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2016 č.j. OAM-50/ZA-ZA11-ZA15-2016 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Vycházel přitom z ust.

§ 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobkyně a) při pohovoru dne 25.1.2016 uvedla, že pokud žili na Krymu, nebylo pořád jasné, komu připadne. Po okupaci bylo třeba si vyřídit ruské doklady, když tam člověk chtěl zůstat a pracovat. To oni nechtěli, a proto byli nuceni odjet z Krymu na Ukrajinu. Tam byly problémy kvůli tomu, že je krymčanka. Manželovi říkali, že je vlastizrádce vyhrožovali jim. Stále se léčili, avšak léčba nepřinášela žádné výsledky. Báli se o svůj život i život jejich syna, a proto se rozhodli odjet. Při pohovoru konaném dne 25.1.2016 (v protokolu založeném ve správním spisu je nesprávně uvedeno datum 25.1.2015) žalobkyně uvedla, že si vyřídili polské vízum, které bylo pro ně levnější a navíc polský konzulát je ve Vinnici, kdežto kvůli českého víza by museli do Kyjeva. Na otázku, proč nepožádala o mezinárodní ochranu v Polsku, žalobkyně odpověděla, že o tom nepřemýšleli. Pracovali tam a měli špatné zkušenosti. Slibovali jim vyřízení pracovního víza a neplatili jim mzdu a nezařídili ubytování. Proto nemají v Polsko důvěru. Z fotokopie cestovního pasu žalobkyně a nezletilého žalobce krajský soud zjistil, že žalobkyni bylo uděleno Polskou republikou – konzulátem ve Vinnici vízum č. x s platností ode dne 25.11.2015 do 11.2.2016 a nezletilému žalobci bylo tímtéž polským orgánem na stejnou dobu uděleno vízum č. x. Dále správní spis obsahuje žádost České republiky adresovanou Polské republice ze dne 21.1.2016 o převzetí příslušnosti k žádosti o mezinárodní ochranu a odpověď příslušného polského orgánu ze dne 27.1.2016, kterou Polská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany. Součástí správního spisu jsou informace o činnosti Kanceláře UNHCR v Polsku, která byla založena v roce 1992, kdy tato země přistoupila k úmluvě o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a jejímu protokolu z roku 1967. Cílem UNHCR, která spolupracovala s polskou vládou, je zajistit osobám žádajícím o mezinárodní ochranu vstup na území státu a spravedlivé a efektivní azylové řízení. UNHCR od roku 2005 provádí v Polsku participativní hodnocení v přijímacích střediscích, s cílem zajistit žadatelům o azyl přiměřené životní podmínky. Další zpráva založená ve správním spisu žalovaného ze dne 13.3.2015 získaná z internetových stránek pojednává o tom, že azyl byl udělen pouze pro 0,7% Ukrajinců, přičemž jako důvody jsou uváděny nedoložené potřebné dokumenty. Zpráva www.eruactiv.cz z března letošního roku uvádí, že podle polských zákonů by ke konečnému rozhodnutí o azylu mělo dojít do 6 měsíců od podání žádosti, ve zvláštních případech to může trvat i déle. Pokud se proces protáhne na déle než 6 měsíců, je žadateli v Polsku umožněno pracovat. V současné době je průměrná doba k vyřízení žádosti 5 měsíců a 8 dní. Během této doby má žadatel nárok na bezplatné stravování a ubytování v azylovém centru, nebo může obdržet příspěvek na bydlení a jídlo mimo azylové centrum. Má také nárok na bezplatnou zdravotní péči a děti jsou umístěny do škol, pro ně dostávají navíc rodiče příspěvek na školní oběd.

Zásadní a v podstatě jedinou žalobní námitkou žalobců bylo poukázání na současný stav azylových řízení v Polské republice, v důsledku čehož je žalobkyně a) přesvědčena, že jim hrozí závažná újma. S žalobou doručila žalobkyně a) ke svému tvrzení dvě internetové zprávy o názvu „Ukrainians: rejected at home but Poland says they are not refugees“ a „Ukrainian asylum seekers and a Polish immigration paradox“. K uvedeným zprávám krajský soud především podotýká, že úředním

jazykem před českými soudy je jazyk český a ani jedna z citovaných zpráv nebyla žalobkyní a) předložena v překladu z jazyka anglického do jazyka českého. Nicméně krajský soud je toho názoru, že se nelze ztotožnit se zásadní žalobní námitkou, že žalobcům v případě přemístění do Polské republiky hrozí vážná újma vyplývající z nedostatků v azylovém řízení a že tato země není způsobilá a schopna zajistit ochranu jejich práv. Naopak výše poukazované zprávy, které jsou součástí správního spisu žalovaného, dokladují, že v rámci azylové politiky a azylového řízení dohlíží na dodržování základních práv a svobod orgány UNHCR a další k tomu určené nevládní organizace, i když samozřejmě v jednotlivých případech nelze při realizaci azylových řízení vyloučit určité problémy. Není důvodu činit závěr, že by Polská republika byla posuzována jako země porušující základní principy a zásady azylového práva a aby tedy nemohla být považována za tzv. bezpečnou zemi. Jde naopak o zemi, která je členem Evropské unie, respektující dodržování základních lidských práv a svobod. Konstatování žalovaného, že na úrovni Evropské unie a jejich orgánů nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice a že rovněž i úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, nepovažuje krajský soud za „pouze formální hodnocení“ jak se domnívá žalobkyně a) v písemném doplnění žaloby ze dne 15.4.2016. Ve shodě s žalovaným tedy dochází krajský soud k závěru, že žalobcům v Polské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení a průběhu azylového řízení, včetně zajištění podmínek pro přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Se zřetelem ke shora uvedenému proto krajský soud žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci v tomto řízení úspěch neměli a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

Ustanovené advokátce žalobců byla přiznána odměna za zastupování žalobců v rozsahu dvou úkonů právní pomoci po 3.100,- Kč a dvou režijních paušálů po 300,- Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění, tj. 6.800,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 31. května 2016

JUDr. Petr Indráček
samosoudce